

Den gode herden

Psalmer:

278 Frälsare, tag min hand, 251 Var jag går, 289 Guds kärlek är som, 769 Gud i dina händer

Dagens bön:

Barmhärtige Gud, som lät din Son ge sitt liv för oss för att sedan uppstå, låt honom vara vår herde och leda oss genom kamp och fara, till vila, glädje och evigt liv. I Kristi, den uppståndnes namn. Amen

Bibelläsning:

Hes 34:11-16, 1 Pet 2:22-25, Joh 10:1-10, Ps 23

Betraktelse:

Några av oss känner till berättelsen om mannen som genom en dröm mötte Gud och fick se tillbaka på sitt liv som fotsteg i sanden. Mannen konstaterade att det genom hela hans livs vandring fanns två par fotsteg bredvid varandra, hans egna och Herrens. Så blev han ändå bekymrad: Han såg att vissa sträckor, just när livet varit som svårast, fanns det bara ett par steg. Han anklagade Gud och frågade varför han hade fått gå ensam när livet varit som värst. Svaret Gud gav var: *När ditt liv var som svårast lämnade jag dig inte, det var då jag bar dig.*

Herren är min herde, inleds den av många människor mest älskade psaltarpsalmer i Bibeln. Här är bilden av Gud som en god herde som tar hand om oss, leder oss i livet och går, som i berättelsen om fotstegen, vid vår sida hela tiden, *herden går mest mitt ibland fåren*, har jag fått lära mig. Och när det är som värst, tar Gud oss, likt herden tar ett skadat, förlorat får, på sina axlar och bär oss hem. Några tycker inte alls om "meta-fåren". Vem vill räknas som en fårskalle i en fårflock? För mig handlar den om Guds medvandrande, ett evigt, trofast hopp.

Den gode herden som samlar sin skingrade hjord, som Hesekiel i gammaltestamentliga läsningen profeterar om, är kanske nu aktuellare än någonsin. För är det något pandemin gjort med oss detta år så är det döda, skingra och skrämmande. Texten har i sig välbehövligt hopp: *Jag ska själv ta hand om mina får och vårda dem. Jag skall hämta hem dem från de platser dit de skingrades när moln och töcken rådde. Jag skall förbinda de skadade, hjälpa de sjuka och se till de starka och välmående. Jag skall valla dem på det rätta sättet*, säger Gud.

Nyss såg jag filmen *Nyckeln till frihet*. Huvudpersonen Andy döms, skyldig eller ej, till livstids fängelse. I den brutala, förgörande fängelsemiljön skiljer sig Andy från de andra genom ett trotsigt hopp. Den äldre och mer erfarne fången Red, som blir Andys bästa vän, beskyller och varnar honom för detta. Hopp, här, liksom i Hesekiels profetia, kan ha ett livsfarligt högt pris! Det kan leda till risktaganden som vi inte vet, förrän efteråt, om de är till godo eller ej. Hopp är livsviktigt, men inte oförargligt. Dess bärkraft till liv och frihet är också många *stöttesten*.

Utifrån idén om *korset* som både hopp och stötesten skriver Petrus i dagens episteltext om Jesus fastnaglad vid det: *Våra synder bar han i sin egen kropp upp på träpålen, för att vi skulle dö bort från synden och leva för rättfärdigheten.* Vår och världens läkedom finns i en *skandal*, som ordet stötesten kan översättas med. Och Petrus knyter sen samman Hesekiels profetord med Jesu frälsningsverk och vår tro: *Ni var som vilsegångna får, men nu har ni vänt tillbaka till era själars herde och vårdare.* Jesus, död och uppstånden, är vår väg till liv.

Kommer Andy någonsin ut ur sitt fängelse? När han drömmarnas strand där allt börjar om? Möts vännerna där? *Guds kärlek är som stranden, börjar en psalm, som vind och vidd och ett oändligt hem.* Jag tänker att omsorgen Gud har om oss, likt herden om hjorden, galler vårt inre, likväl som världsvitt. Psalmen fortsätter: *Vi vill den frihet där vi är oss själva, den frihet vi kan göra något av.* Och avslutas: *O, döm oss Herre, frige oss i domen, i din förlåtelse vår frihet är.* Håll fast vid hoppet! Genom allt går Gud med. Jesus är också *grinden* till allas frihet.

Kyrkans förbön:

Gud, i dina händer vilar jag i tro, vilar i din värme och din ro.
Varje brustet hjärta, varje skadad själ famnar du i nåd och gör den hel.
Gud, i dina händer vilar vi i bön, växer glädjens tro och hoppets frön
Du har oss försonat, Jesu Kristi död räddar oss till liv i överflöd.
Gud, i dina händer får vi gråta ut, gråten delar du tills den tar slut.
Gud, du känner ondskan i din egen kropp. Att du delar smärtan ger oss hopp.
Nära vill vi leva, nära dig vår Gud, i din omsorg finner själen ro.
Gud, i dina händer lägger vi oss ned. När vi går till vila är du med.
Dina händer bär oss genom rum och tid. Vi förblir i ljuset i din frid.
Nära vill jag leva, nära dig min Gud, i din kärlek kan min kärlek gro.
Amen

(av psalm 769)

Låt oss be Herrens bön:

Vår Fader, du som är i himlen.
Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma.
Låt din vilja ske på jorden så som i himlen.
Ge oss idag det bröd vi behöver.
Och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss.
Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss från det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet.
Amen

Herren välsigne oss:

Herren välsigne oss och bevare oss
Herren låte sitt ansikte lysa över oss och vare oss nådig.
Herren vände sitt ansikte till oss och give oss frid.
I faderns och Sonens och den heliga Andens namn.
Amen